

Økonomiministeren (Henry Grünbaum): Jeg har kun få bemærkninger, først til det ærede medlem hr. Jørgen Jensen. Jeg opfattede i hvert fald det ærede medlems bemærkninger i det første indlæg således, at det konservative parti ikke ville give grønt lys for, at de offentlige udgifter skulle udgøre en stigende andel af nationalindkomsten. Nu blev det altså rettet til grønt lys for enhver stigning i andel af nationalindkomsten. Det er altså lidt bedre, men jeg tror, det er urealistisk at antage, at vi kan løse de mange opgaver, som også de konservative under valgkampen og senere har været med til at bære frem som krav til det offentlige, uden at der sker en stigning i den andel, som de offentlige udgifter vil udgøre af nationalindkomsten i de kommende år, og det er urealistisk at lægge sig for hårdt på, at denne andel ikke må stige. Jeg opfatter det altså på den måde, at det gør man så heller ikke fra det konservative folkepartis side.

Det er ret vigtigt, synes jeg, at understrege over for befolkningen netop i dag også det, som den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, sagde: at vi ikke kan løse alle disse opgaver gratis. Det koster noget. Vi må sige sandheden til befolkningen: at vi ikke kan opnå den ønskede fremgang i social standard og heller ikke i produktionsmæssig udvikling, hvis vi ikke løser disse fælles opgaver. Vi kan ikke blive ved med at diskutere abstrakt, diskutere om liberalisme og socialisme. Dette er konkret, det er spørgsmålet om, i hvilket omfang vi skal forøge de offentlige udgifter, på hvilke punkter vi skal sætte ind for at fremme erhvervslivets udvikling og for at fremme de enkelte menneskers udvikling, trykthed, undervisning o.s.v. Det er rent konkrete opgaver, vi står over for. Jeg synes, man skulle diskutere dem konkret, og om det er hensigtsmæssigt at løse opgaverne ad privat vej eller offentlig vej. Hvis man gør det, vil man sikkert nå til, at det i langt højere grad, end man hidtil har antaget, er det mest hensigtsmæssige at løse en række af disse opgaver ad offentlig vej. Det er den problemstilling, vi står over for i dag. Det er en problemstilling, som genfindes i alle de vestlige lande. Det skal vi sige klart og tydeligt til befolkningen og holde op med denne fordummende skatte-

diskussion, som er negativ, og i stedet for prøve på at få diskussionen over på, hvilke opgaver vi skal løse. Det er i hvert fald det, jeg har ønsket med det arbejde, der fra min side er nedlagt i redegørelsen: at få diskussionen drejet over på spørgsmålet om opgaverne.

Så vil jeg gerne sige lidt om spørgsmålet vedrørende afskrivningsreglerne. Denne debat skulle jo nødvendigvis blive en afskrivningsdebat; det ligger lidt uden for emnet, selv om det har berøring med det, det indrømmer jeg.

Jeg vil gerne sige, at det er ikke rigtigt, at det i en situation som den nuværende, hvor der er mangel på arbejdskraft, skulle være mere nødvendigt med disse afskrivningsregler end i en situation, hvor man ikke havde denne mangel på arbejdskraft. Det er ikke rigtigt. Det rigtige er, at det i en situation som den nuværende med mangel på arbejdskraft er mere nødvendigt at investere, men det er skam noget helt andet. Det er mere nødvendigt at investere, fordi man skal substituere arbejdskraft med kapital. Det er helt rigtigt. Det er nødvendigt i dag at investere, men det er ikke det, diskussionen står om. Den står om, hvorvidt det er nødvendigt i denne situation, hvor enhver erhvervsdrivende selv kan se, at det er nødvendigt at investere og selv har motivet til at investere, oven på dette motiv at lægge et skattemæssigt motiv. Det er det, der er spørgsmålet i dag, og efter min opfattelse er det ikke nødvendigt. Det var nødvendigt i 1955-56-57, fordi kapaciteten simpelt hen var for ringe i danske erhvervsvirksomheder. De kunne slet ikke beskæftige arbejdskraften, og man kunne ligesom ikke komme i gang; man havde haft importregulering og alt det. Det var absolut nødvendigt, at der kom et særligt incitament for at sætte sving i det. Sådan har afskrivningsreglerne virket og de har været meget, meget nyttige. Men spørgsmålet, som er rejst i dag, er, om de stadig væk er nødvendige. Jeg synes ikke, jeg vil gøre det til det helt store. Det er kun en detalje i hele den økonomiske politik, måske endda en lille detalje, men en detalje, som nok er værd at diskutere. Jeg synes ikke, man skal afvise, ja, man kan ikke afvise at diskutere dette problem. Det er et problem også for skatteyderne. Vi må heller